22/05/2022

Στη Μάνα του Πόντου το μνημόσυνο για τα θύματα της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στο Πανελλήνιο Ιερό Προσκύνημα της Παναγίας Σουμελά στο όρος Βέρμιο, το πρωί της Κυριακής της Σαμαρείτιδος.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, ενώπιον της Μάνας του Πόντου, της Προστάτιδας των προσφύγων και των ξεριζωμένων, της Παναγίας της Σουμελιώτισσας, τελέστηκε το μνημόσυνο για τα θύματα της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού παρουσία τοπικών πολιτικών και στρατιωτικών αρχών, εκπροσώπων Ποντιακών Σωματείων και Πολιτιστικών Συλλόγων και πλήθους ευσεβών προσκυνητών.

Τον πανηγυρικό της ημέρας εκφώνησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ενώ οι εκδηλώσεις ολοκληρώθηκαν με τρισάγιο και καταθέσεις στεφάνων στο μνημείο του Αλεξάνδρου Υψηλάντη, πλησίον του Ιερού Ναού.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του κατά την Θεία Λειτουργία ανέφερε μεταξύ άλλων: «Ἄλλοι κεκοπιάκασιν καί ὑμεῖς εἰς τόν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθα-τε».

Στο φρέαρ του Ιακώβ μας μετέ-φε-ρε το σημερινό ευαγγελικό ανά-γνω-σμα για να συναντήσουμε τον Χριστό. Όχι στην Ιουδαία ή στη Γαλιλαία, όπου συνήθως εκήρυττε, αλλά στη Σαμάρεια, οι κάτοικοι της οποίας βρισκόταν σε αντιδικία με τους Ιουδαίους σχετικά με τη λατρεία του Θεού. Και όμως ο Χρι-στος επέλεξε αυτόν τον τόπο για να αποκαλύψει τόσο στη Σαμαρεί-τι-δα γυναίκα, την οποία συναντά στο φρέαρ και της ζητά να του δω-σει λίγο νερό για να ξεδιψάσει, όσο και στους μαθητές του, κάποιες από τις μεγαλύτερες αλήθειες για τον Θεό και τη χάρη που προσφέρει στους ανθρώπους, αλλά και τη σημασία της εφαρμογής των εντο-λων του Θεού.

Τις ίδιες αλήθειες επαναλαμβάνει και σε μας, που ήρθαμε σήμερα εδώ, στο νοητό φρέαρ του Ιακώβ, στον ιερό ναό της Παναγίας της Σουμελά, όπου φυλάσσεται η ιερά και ιστορική εικόνα της, το ιερό αυτό κειμήλιο και θησαύρισμα της πίστεως και των πατέρων μας, για να αντλήσουμε όχι φυσικό νερό, αλλά το ύδωρ το ζων της χάριτος του Θεού, το ύδωρ το ζων που με-τα-δίδεται διά των ιερών μυστη-ρίων της Εκκλησίας μας και ιδιαι-τέρως διά του μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας· για να αντλήσουμε όμως και το ύδωρ το ζων της πίστεως και της ευσεβείας, το οποίο μεταδίδει σε όλους μας η ανάμνηση των πατέρων μας, τη θυσία των οποίων μνημονεύουμε σήμερα, δεόμενοι για την ανά-παυ-ση των ψυχών των πολλών και τρα-γικών θυμάτων της Γενοκτο-νίας του Ποντιακού Ελληνισμού αλλά και όλης της Μικράς Ασίας.

Τις ίδιες αλήθειες επαναλαμβάνει ο Χριστός και σε μας, που ζώντας μέσα την έρημο του συγχρόνου κο-σμου και υφιστάμενοι τις δοκιμα-σίες που προκάλεσαν τα τελευταία χρόνια η πανδημία αλλά και η τάση ανθρώπων και ηγετών να διεκδικούν και να σφετερίζονται όσα δεν τους ανήκουν, αδιαφο-ρω-ντας για τους κινδύνους που προ-καλούν και τις συνέπειες που ακο-λουθούν, διψούμε για το ύδωρ που όχι μόνο θα μας ξεδιψάσει προσω-ρινά, αλλά θα μας ξεδιψά διαρκώς.

Διψούμε για το νερό που δεν θα αφήσει τις ψυχές μας να ξεραθούν και να γίνουν σαν την έρημο που κυριαρχεί γύρω μας, αλλά θα δια-τηρήσουν την ικμάδα τους και θα συνεχίσουν να καρποφορούν.

Ο λόγος όμως του Χριστού προς τη Σαμαρείτιδα είναι αλληλέν-δε-τος με τον λόγο του προς τους μαθητές του. Γιατί το ύδωρ, για το οποίο ομιλεί ο Χριστός και το οποίο της προσφέρει, συνδέεται με την τρο-φη στην οποία αναφέρεται μιλώ-ντας προς τους μαθητές του. Όταν εκείνοι του δίδουν να φάγει από τα τρόφιμα που μόλις πριν λίγο είχαν αγοράσει, ο Χριστός τους διδάσκει ότι δεν έχει ανάγκη από την υλική τροφή, γιατί γι᾽αυτόν τροφή είναι να κάνει το θέλημα του Θεού-Πατέρα του και να τελει-ω-σει το έργο, για το οποίο τον είχε στείλει Εκείνος στη γη.

Με τον τρόπο αυτό ο Χριστός δίδει νέο νόημα και περιεχόμενο τόσο στο ύδωρ όσο και στην τροφή, δύο βασικά και απαραίτητα στοι-χεία για τη ζωή του κάθε ανθρώ-που, όχι μόνο την παρούσα αλλά και τη μέλλουσα, και συγχρόνως υπογραμμίζει την ανάγκη να συνει-δη-τοποιήσει ο άνθρωπος ότι δεν είναι μόνος στον κόσμο και ότι η ζωή του και η συνεισφορά του σ᾽ αυτήν αποτελεί τη συνέχεια του ερ-γου και της συνεισφοράς των προη-γουμένων.

Πολλοί νομίζουμε ότι ο,τι επιτυγ-χάνουμε είναι ανώτερο από κάθε προηγούμενο. Νομίζουμε ότι είμε-θα η αρχή και το τέλος του κόσμου, και ότι η προσφορά μας είναι μο-ναδική και ανεπανάληπτη. Ο Χρι-στος όμως δεν αφήνει περιθώρια παρεξηγήσεων, μιλώντας προς τους μαθητές του: «άλλοι κεκοπιά-κασιν», τους λέγει, «και υμείς εις τον κόπον αυτών εισεληλύθατε». Άλλοι κοπίασαν πριν από εσάς και σείς συνεχίζετε τον δικό τους κόπο και το δικό τους έργο.

Και την αλήθεια των λόγων του Χριστού μας υπενθυμίζει και η ση-με-ρινή επέτειος της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού. Διότι και στην περίπτωση αυτή «άλλοι κεκοπιάκασιν». Οι πατέρες μας επί αιώνες κοπίασαν για να δημιουρ-γη-σουν τον πολιτισμό, για να δημι-ουρ-γήσουν τα μνημεία, τους θη-σαυ-ρούς, την ιστορία και τις παρα-δόσεις, όλα αυτά για τα οποία ο Ποντιακός Ελληνισμός καυχάται σήμερα.

Και ακόμη, δεν εφείσθησαν θυσι-ων για να διατηρήσουν τη γλώσσα, την πίστη και την εθνική αυτοσυ-νει-δησία, ώστε να μην σβύσουν και να μην αφομοιωθούν οι ίδιοι με τους κατα-κτη-τες.

Και όταν βρέθηκαν ξεριζωμένοι και εξόριστοι από τις εστίες τους στην Ελλάδα, και εδώ δεν έπαυσαν να κοπιάζουν για να ξαναστήσουν τη νέα πατρίδα τους, για να ξανα-κτίσουν το Μοναστήρι της Σουμε-λιώ-τισσας Παναγίας και για να γίνει το

μοναστήρι και το προσκύ-νη-μα αυτό το κέντρο του Ποντια-κού Ελληνισμού.

«Άλλοι κεκοπιάκασιν, και υμείς εις τον κόπον αυτόν εισεληλύ-θα-τε», μας λέγει ο Χριστός. Άλλοι κοπίασαν και εμείς καλούμεθα να συνεχίσουμε το έργο τους, να το διατηρήσουμε, να το αυξήσουμε και να το αναδείξουμε ακόμη πε-ρισ-σότερο.

Έχουμε χρέος και καθήκον να το κάνουμε, αν θέλουμε πράγματι να τιμούμε τους πατέρες μας, αν θέλουμε πράγματι να διατηρή-σου-με τη μνήμη τους και να αναγνω-ρισθεί η θυσία τους και τα δίκαια του Ποντιακού Ελληνισμού με την αναγνώριση της Γενοκτονίας των πατέρων μας. Και αυτό θα γίνει, εάν όλοι ενωμένοι υπό τη σκέπη της Παναγίας μας εργαζόμεθα για το κοινό καλό και το κοινό συμφέ-ρον και έχοντας συνείδηση ότι δεν είμαστε ιδιοκτήτες του έργου αλλά συνεχιστές του κόπου των πατέ-ρων μας.

Ας συνεχίσουμε, λοιπόν, το έργο τους! Δεν είναι δικό μας, είναι κόποι άλλων.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ